

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 17 stycznia 2018 r. – Cobra Servicios Auxiliares, S.A. / José Ramón Fiuza Asorey i Incatema, S.L

(Sprawa C-30/18)

(2018/C 142/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Strona pozwana: José Ramón Fiuza Asorey i Incatema, S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w załączniku do dyrektywy 1999/70/WE ⁽¹⁾, należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w takich samych okolicznościach faktycznych (zakończenie umowy świadczenia usług między pracodawcą a przedsiębiorstwem trzecim z woli tego ostatniego) przewiduje mniejszą odprawę z tytułu rozwiązania umowy na czas określony o określone dzieło lub usługę obowiązującej przez czas obowiązywania wspomnianej umowy świadczenia usług niż w przypadku rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej z porównywalnymi pracownikami, z powodu zwolnienia grupowego uzasadnionego względami związanymi z prowadzoną działalnością produkcyjną, wynikającymi z rozwiązania ww. umowy świadczenia usług?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej, czy wykładni wspomnianej klauzuli należy dokonywać w ten sposób, że nierówne traktowanie – odnośnie do odprawy z tytułu rozwiązania umowy uzasadnionego tą samą okolicznością faktyczną, ale mającego inną podstawę prawną – pracowników zatrudnionych na czas określony i porównywalnych pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony stanowi dyskryminację zakazaną w art. 21 Karty oraz jest sprzeczne z zasadą równego traktowania i zasadą niedyskryminacji zawartymi w art. 20 i 21 Karty, które są częścią ogólnych zasad prawa Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 17, s. 43 –wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 3, s. 368)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy) w dniu 19 stycznia 2018 r. – postępowanie karne przeciwko Massimowi Gambinowi i Shpetimowi Hyce

(Sprawa C-38/18)

(2018/C 142/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Oskarżeni

Massimo Gambino, Shpetim Hyka

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 16, 18 i 20 lit. b) dyrektywy 2012/29/UE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wykluczają one konieczność ponownego składania zeznań przez osobę pokrzywdzoną przed zmienionym składem orzekającym w przypadku, gdy jedna ze stron postępowania, na podstawie art. 511 ust. 2 kodeksu postępowania karnego i art. 525 ust. 2 kodeksu postępowania karnego (zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądu kasacyjnego), odmawia wyrażenia zgody na odczytanie protokołów zeznań złożonych uprzednio przez tę samą osobę pokrzywdzoną w postępowaniu kontrydiktoryjnym przed innym składem orzekającym w tej samej sprawie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315, s. 57).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 listopada 2017 r. w sprawie T-180/15, Icap plc i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 stycznia 2018 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-39/18 P)

(2018/C 142/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Christoforou, V. Bottka, M. Farley i B. Mongin, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Icap plc, Icap Management Services Ltd, Icap New Zealand Ltd (ICAP)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku (pkt 281–299 oraz sentencji) w zakresie, w jakim Sąd uchyła w nim grzywny określone w art. 2 zaskarżonej decyzji;
- oddalenie zarzutów piątego i szóstego, dotyczących grzywien i podniesionych przez ICAP w skardze do Sądu oraz ustalenie odpowiedniej kwoty grzywien dla ICAP w ramach wykonywania przysługującego Trybunałowi nieograniczonego prawa orzekania;
- obciążenie ICAP całością kosztów tego postępowania oraz dostosowanie rozstrzygnięcia o kosztach figurującego w wyroku wydanym w pierwszej instancji w celu uwzględnienia wyniku niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja opiera swoje odwołanie na następującym jedynym zarzucie odwołania:

Komisja podnosi, że w wyroku w sprawie T-180/15, Icap plc i in./Komisja, EU:T:2017:795, Sąd zastosował w nieprawidłowy sposób orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości dotyczące obowiązku uzasadnienia, jakie jest wymagane przy nakładaniu grzywien. Wyrok Sądu odbiega bowiem od wiodącego wyroku w sprawie C-194/14 P, AC Treuhand/Komisja, EU:C:2015:717, pkt 66–68, i nakłada na Komisję surowszy obowiązek dotyczący uzasadnienia w sposób bardziej szczegółowej metody wykorzystanej przy obliczaniu grzywien nakładanych za naruszenia art. 101 TFUE, w szczególności w ramach stosowania pkt 37 wytycznych w sprawie grzywien. Odwołanie Komisji ma na celu skorygowanie poważnych naruszeń prawa popełnionych przez Sąd, które – jeśli zostaną zaakceptowane – naruszają zdolność Komisji do ustalania odpowiednich kwot grzywien w celu zapewnienia wystarczającego skutku odstraszającego. Aby osiągnąć ów cel, należy dysponować prawidłową wykładnią obowiązku uzasadnienia odpowiadającą wymogom orzecznictwa przypomnianym w wyroku w sprawie C-194/14 P, AC Treuhand, pkt 68. Natomiast surowszy obowiązek uzasadnienia w zakresie grzywien, który wymagałby ujawnienia wewnętrznych dyskusji oraz obliczeń dokonanych na etapach pośrednich, narusza zakres uznania, jakim dysponuje Komisji przy określaniu kwoty grzywien, w tym wówczas gdy Komisja opiera się na pkt 37 wytycznych w sprawie grzywien. Ów pkt 37 został wprowadzony właśnie po to, by Komisja mogła odejść od wytycznych w sprawie grzywien w nietypowych przypadkach, na przykład wtedy gdy grzywny zostają nałożone na pomocników. Jak przyznały sądy Unii, Komisja musi zachować swe uprawnienia dyskrecyjne przy ustalaniu odpowiedniej kwoty grzywien.